

UZASADNIENIE

Powód – Kancelaria (...) Spółka Akcyjna w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. P. (1) w elektronicznym postępowaniu upominawczym kwoty 1.483 zł z odsetkami ustawowymi od 28 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że roszczenie wynika z umowy pożyczki zawartej przez (...) Sp. z o.o. w W. z pozwanym, której przedmiotem była kwota 1000 zł. Pozwany zobowiązał się zwrócić kwotę pożyczki do 27 listopada 2014 roku. Powód nabył wierzytelność o zwrot pożyczki wraz z należnościami ubocznymi umową przelewu wierzytelności z dnia 16 maja 2016 roku. Wobec pozwanego powód domagał się zasądzenia kwoty udzielonej mu tytułem zawartej umowy wraz z prowizją za udzielenie pożyczki w kwocie 268 zł i opłatami dodatkowymi za monity telefoniczne i pisemne w kwocie 215 zł.

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu.

Na rozprawie w dniu 1 marca 2018 roku strony nie stawiły się. Pozwany prawidłowo wezwany na termin, nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod swoją nieobecność i nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 2014 roku M. P. (1) zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki, której przedmiotem była kwota 1000 zł, za pośrednictwem strony internetowej (...)pl. (...) zobowiązał się do zwrotu pożyczki do dnia 27 listopada 2014 roku wraz z prowizją w kwocie 268 zł.

W dniu 27 października 2014r. na rachunek bankowy M. P. została przekazana kwota 1000 zł.

Okoliczności bezsporne

W dniu 16 maja 2016r. (...) Sp. z o.o. zawarł z Kancelarią (...) S.A. w K. umowę przelewu wierzytelności obejmującą wierzytelność wobec M. P. wynikającą z umowy pożyczki z 27 października 2014r.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z 16.05.2016r. - k. 14-15,
- wyciąg z załącznika do umowy przelewu – k. 16

W dniu 6 czerwca 2016r. zostało sporządzone zawiadomienie o przelewie wierzytelności na rzecz Kancelarii (...) S.A. w K., M. P. został wezwany do zapłaty kwoty 1.664 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Dowód:

- zawiadomienie z 06.06.2016r. - k. 17.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

Podstawą prawną żądania powoda były art. 720 § 1 k.c., art. 481 § 1 k.c. oraz art. 509 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Art. 3 kpc stanowi, że strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

W myśl art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Pozwany, prawidłowo wezwany na rozprawę nie stawił się i nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień. Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd przyjął na podstawie art. 339 § 1 kpc, mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, za prawdziwe twierdzenia powoda przytoczone w pozwie dotyczące zawarcia przez pozwanego M. P. (1) umowy pożyczki z cedentem – (...) Sp. z o.o. oraz przelewu wierzytelności mającej źródło w umowie na rzecz powoda. Jako bezsporne okoliczności sprawy w oparciu o twierdzenia powoda Sąd przyjął ponadto przekazanie pozwanemu kwoty 1000 zł tytułem wykonania obowiązku umownego przez cedenta oraz niedokonanie zwrotu tej kwoty przez pozwanego wraz z prowizją, której wysokość ustalono w kwocie 268 zł. W zakresie wysokości dochodzonego żądania Sąd częściowo uznał twierdzenia powoda za prawdziwe, natomiast w zakresie żądania zasądzenia od pozwanego kosztów monitów telefonicznych i pisemnych w łącznej wysokości 215 zł powództwo nie zostało udowodnione, a ponadto uzasadnione wątpliwości w świetle art. 385¹ § 1 k.c. budziła wysokość ustalonych umownie kosztów wysłania pozwanemu tych pism.

Dochodzone przez powoda roszczenie o zapłatę obejmowało obok zwrotu kwoty pieniężnej stanowiącej przedmiot pożyczki – 1000 zł, prowizję w kwocie 268 zł i koszty monitów pisemnych i telefonicznych – 215 zł ustalonych jednostronnie przez dającego pożyczkę. Od sumy tych kwot powód domagał się ponadto odsetek za opóźnienie od dnia wymagalności roszczenia, który został oznaczony na dzień 28 listopada 2014r.

W ocenie Sądu wątpliwość budziła wysokość dochodzonego wobec pozwanego roszczenia. M. P. (1) prawidłowo wezwany na termin rozprawy nie stawił się na nią i nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień. W oparciu o art. 339 § 1 kpc należało przyjąć za przyznane okoliczności wskazane przez powoda w pozwie, co do zawarcia umowy pożyczki, jej warunków, które pozwany zaakceptował, znając je i rozumiejąc, a także co do wysokości kosztów pożyczki, podlegających zwrotowi na rzecz powoda, które obejmowała prowizja w kwocie 268 zł, a także opłat za wysłane pozwanemu wezwania do zapłaty wraz z ostatecznym wezwaniem do zapłaty.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie twierdzeń przytoczonych przez powoda w pozwie i w piśmie procesowym z 25 maja 2017 roku. Zważyć należy, że powód nie przedstawił żadnych dokumentów na poparcie twierdzeń co do rzeczywiście poniesionych kosztów wysłania pozwanemu monitów pisemnych ani częstotliwości rozmów telefonicznych, nie przedstawił w tym zakresie także żadnych twierdzeń wskazujących ile takich pism

zostało pozwanemu wysłanych, w jakich dniach odbywały się rozmowy telefoniczne, jaką wysokość kosztów z tymi czynnościami związanych poniósł dający pożyczkę. Zważyć ponadto należało, że jakkolwiek niepodpisany formularz umowy pożyczki nie ma waloru dokumentu prywatnego i nie stanowi dowodu na zawarcie umowy pożyczki, ani jej postanowień, podobnie jak załącznik do umowy przelewu wierzytelności wskazujący jej wysokość i składniki przeniesione na powoda, to w formularzu informacyjnym (k. 22-25 akt) w punkcie dotyczącym skutków braku płatności podano, że wysokość opłat windykacyjnych w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki wynosi: 4 zł za wykonany telefon do pożyczkodawcy, 2 zł za każdy wysłany sms, 12 zł za każde pisemne wezwanie do zapłaty, a także kosztami czynności windykacyjnych podjętymi po wysłaniu pisemnych wezwań do zapłaty.

W piśmie z dnia 31 stycznia 2018 roku pełnomocnik powoda został zobowiązany do wniesienia pisma przygotowawczego, w którym pełnomocnik przedstawi twierdzenia i wnioski dowodowe na okoliczność wykazania rzeczywiście poniesionych przez powoda kosztów monitów telefonicznych i pisemnych kierowanych do pozwanego pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i wniosków. Pełnomocnik powoda nie przedstawił na powyższe okoliczności żadnych twierdzeń oraz dowodów. Twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych sprawy w tym zakresie nie zostały zatem poparte żadnymi dowodami na okoliczność rzeczywistych kosztów sporządzenia i doręczenia pozwanemu tych pism oraz rozmów telefonicznych. Powództwo w tej części jako nieudowodnione należało oddalić. Ponadto uzasadnione wątpliwości Sądu wzbudziła wysokość obciążających pozwanego kosztów z tytułu wysłanych mu wezwań oraz rozmów telefonicznych. Powód nie sprecyzował ani ilości pism i połączeń wykonanych do pozwanego, nie wiadomo zatem jaka była wysokość kosztów związanych z konkretną czynnością podjętą przez dającego pożyczkę. W ocenie Sądu należy to oceniać jako wynik zastosowania przez dającego pożyczkę niedozwolonych klauzul umownych, nie wiążących pozwanego zgodnie z art. 385¹ § 1 i 2 k.c. co do wysokości ustalonych umownie kosztów w zakresie, w jakim ustalają obowiązek pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Stosownie do § 4 ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Oceny zgodności postanowienia u mowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny (art. 385² k.c.). Cytowane przepisy wprowadzają zakaz stosowania niedozwolonych postanowień umownych w umowach z konsumentami. Sankcją za to jest wyłączenie mocy wiążącej tych postanowień umowy. Przepisy art. 385¹-385³ k.c. brane są pod uwagę przez Sąd w ramach sądowej kontroli wzorców umownych dokonywanej podczas rozpoznawania roszczeń wynikających z konkretnego stosunku obligacyjnego. W wyroku z 7 grudnia 2006r., III CSK 266/06 Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 385¹ § 1 k.c., zawierający klauzulę generalną dotyczącą niedozwolonych postanowień umownych, odnosi się do wszelkich umów konsumenckich, niezależnie od tego, czy przy ich zawieraniu przedsiębiorca posługiwał się wzorcem umowy. Jest poza sporem, że w ramach sądowej kontroli umów musi być dokonana ocena, czy określone postanowienie umowne zawiera cechy postanowienia niedozwolonego, to jest - nieuzgodnione indywidualnie z konsumentem - kształtuje jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Z reguły też taka ocena dokonywana jest in concreto, w sporze między konsumentem a przedsiębiorcą. Przepis art. 385¹ § 1 k.c. wyłącza z kontroli te postanowienia umowne, które zostały indywidualnie uzgodnione oraz odnoszące się do głównych świadczeń stron. Kryteriami oceny postanowienia umownego jako niedozwolonego są ponadto w świetle cytowanego przepisu rażące naruszenie interesów strony oraz ukształtowanie praw i obowiązków w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami.

W procesie powód nie udowodnił, aby postanowienia umowne określające wysokość kosztów sporządzenia wezwań do zapłaty zostały uzgodnione indywidualnie z pozwanym. Przyjąć należy, że treść umowy oraz kosztów wysłanych

wezwań do zapłaty jest wynikiem przyjęcia wzorca umowy przez pozwanego, przy zastosowaniu przygotowanych uprzednio formularzy, na które pozwany nie miał żadnego wpływu.

Określona przez powoda wysokość opłat za wezwanie do zapłaty nie dotyczy także głównych świadczeń stron umowy, którymi po stronie pozwanego jest zwrot przedmiotu pożyczki, zapłata prowizji oraz odsetek za opóźnienie.

Sąd zważył, że koszt doręczenia przesyłek zwykłą drogą pocztową jest niższy w porównaniu do wysokości ustalonych kosztów obciążających pozwanego. Przy wysokości kwoty udzielonej pozwanemu tytułem pożyczki, dochodzenie dodatkowo kosztów sporządzenia wezwań i rozmów telefonicznych w wysokości przewyższającej od kosztów rzeczywiście poniesionych należy uznać za sprzeczne z dobrymi obyczajami. Ocena takiego działania w świetle przyjętych i obowiązujących norm moralnych i obyczajowych, powszechnie akceptowanych w społeczeństwie i uznanych w obrocie profesjonalnym musi być jednoznaczna i krytyczna. Nie ma podstaw do zaakceptowania jednostronnego i dowolnego, nie podlegającego kryteriom ocennym obciążenia strony umowy kosztami sporządzenia wezwań, których wysokość nie została uzgodniona przez strony umowy. Przytoczyć należy szereg orzeczeń Sądu Konkurencji i Konsumentów, który uznawał tego typu postanowienia za niedozwolone. W wyroku z 8 grudnia 2011r., sygn. XVII AmC 2905/11 sąd ten stwierdził, że niedozwolone jest postanowienie wzorca umowy o treści: „Opłata za wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy (pożyczkobiorca) - 20 zł.” W wyroku z 4 lipca 2012r., sygn. XVII AmC 5205/11 stwierdzono, że niedozwolone jest postanowienie umowy o treści: "Opłata za sporządzenie i wysłanie lub doręczenie wezwania do zapłaty raty (rat) kredytu lub odsetek - od każdego wezwania - 20 zł", z kolei w wyroku z 6 sierpnia 2009r., sygn. XVII AmC 624/09 uznano za niedozwoloną klauzulę: "W przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z niniejszej umowy Kredytobiorca poniesie koszty związane z monitorowaniem Kredytobiorcy: 1) telefoniczne upomnienie Kredytobiorcy związane z nieterminową spłatą kredytu - 13 PLN; 2) korespondencja kierowana do Kredytobiorcy związana z nieterminową spłatą kredytu (zawiadomienie, upomnienie, prośba o dopłatę, wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego), za każde pismo. Opłata za korespondencję kierowaną do poręczycieli Bank obciąża dodatkowo Kredytobiorców według tych samych stawek - 15 PLN; 3) wyjazd interwencyjny do Kredytobiorcy - 50 PLN".

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz brak wykazania, że pisma z którymi wiązał się obowiązek zwrotu przez pozwanego kosztów ich doręczenia w ocenie Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty 215 zł było nieuzasadnione.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd zasądził od pozwanego M. P. (1) na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej w K. kwotę 1.268 zł jako sumę kwoty pożyczki 1000 zł i prowizji 268 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, albowiem zgodnie z twierdzeniami powoda pożyczka miała zostać zwrócona do dnia 27 listopada 2014r.

W zakresie żądania obejmującego zasądzenia od pozwanego kwoty 215 zł, którą pozwany został obciążony tytułem sporządzonych wezwań do zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 listopada 2014r. Sąd powództwo oddalił, stwierdzając że w tym zakresie żądanie wynika z niedozwolonego postanowienia umowy, które rażąco narusza interesy pozwanego, kształtując jego obowiązek w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a żądanie zasądzenia odsetek od tej kwoty dochodzonych kosztów w wysokości 215 zł jest nieuzasadnione albowiem w dniu wymagalności roszczenia o zwrot pożyczki koszty wezwań do zapłaty jeszcze nie mogły powstać, skoro poszczególne pisma dające pożyczkę mógł wysłać po dniu ustalonym jako data zwrotu pożyczki. Ponadto powód nie wykazał w procesie daty wysłania poszczególnych pism i w konsekwencji – terminu wymagalności żądania zwrotu kosztów wezwań.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 99 kpc w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Z 2015r., poz. 1804). Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W myśl § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Stosownie zaś do art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego oraz Skarbowi Państwa

reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.

Powód wygrał proces w 85 %, zatem w tej części poniesione koszty procesu winny zostać powodowi zwrócone. W pozostałej części, tj. co do 15 % kosztów procesu, obciążają one powoda stosownie do części, w której proces przegrał. Łącznie poniesione przez strony koszty procesu wynoszą 210,30 zł i obejmują: koszty zastępstwa procesowego powoda w wysokości 180 zł, opłatę od pozwu 30 zł oraz kwotę 0,30 zł tytułem opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności. Z kwoty 210,30 zł pozwany jest obowiązany zwrócić powodowi kwotę 178,75 zł stosownie do części w jakiej sprawę przegrał.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 kpc wyrokowi w pkt I i III nadano rygor natychmiastowej wykonalności.